Приказка или реалност?

Автор: Даряна Василева
Рисунки: Николай Димитров
Дизайн и предпечат: Rooster Advertising
Издава: Фондация "П.У.Л.С." по проект "Силата на знанието-основен път за живот без насилие", финансиран от ЕК
Договор №
JUST / 2011 / JPEN / AG / 2946

Този проект е финансиран от Европейския съюз

Тази публикация е направена с финансовата подкрепа на Европейския съюз, чрез Програмата за наказателно правосъдие. Съдържанието на публикацията е отговорност единствено на Фондация П.У.Л.С.и по никакъв начин не трябва да се възприема като израз на становището на Европейската Комисия.

Имало едно време в малко градче момиче на име Мила. Тя била на 17г. и живеела заедно със своя баща и доведената си майка в скромна къща в края на града. Мила била много красиво и скромно момиче. Баща й работел от сутрин до вечер, за да осигури прехрана на семейството. Мащехата й се занимавала с домакинството. Мила ходела на училище и много често се налагало да й помага в къщната работа след като се прибире. Мащехата й настоявала момичето да се грижи за домакинството, двора и градината. Това било огромно усилие за Мила, защото тя предпочитала да учи или да излиза с приятелки, точно както правели

останалите момичета на нейната възраст. Приятелките на Мила постоянно й се подигравали като я наричали „Пепеляшка”. Това много я обиждало и наранявало и тя всяка вечер бленувала за едно „по-хубаво бъдеще”.

Като повечето млади хора Мила мечтаела за нови и модерни дрехи, обувки и бижута. Нейните приятелки излизали почти всяка вечер, забавлявали се и всяка една от тях си имала приятел- т.нар.„гадже”. Тя тайно им завиждала тъй като нямала възможност да излиза, защото родителите не й позволявали, а пък и нямала пари.

Един ден Мила свършила по-рано училище и решила да се разходи с приятелките си. Те я убедили да отидат в едно заведение, където имало много момчета, на които им казвали „баровците", защото имали доста пари и карали скъпи коли. Според тях всяко едно момиче мечтаело да попадне в тяхната компания. Девойките влезли в заведението и се настанили на една маса близо до прозореца.

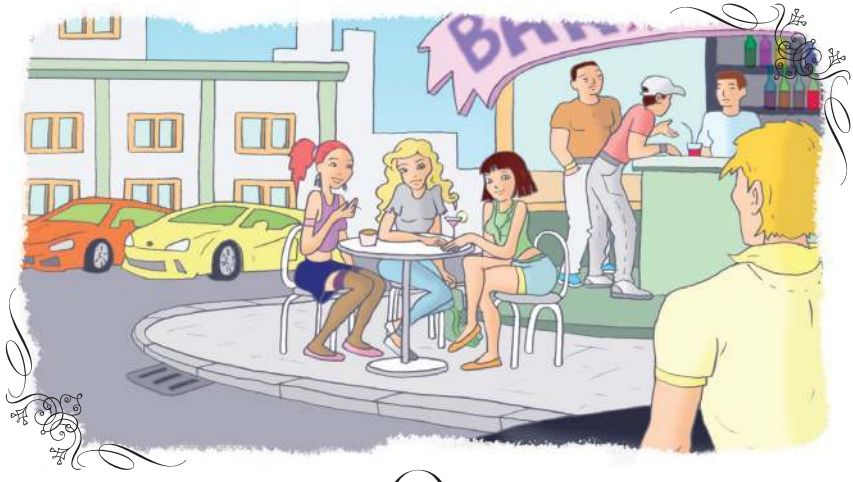

Мила седнала на мястото, от където се виждало всичко, което се случвало на улицата. Тя била много щастлива, защото в този ден успяла да излезе и да се забавлява с приятелките си.

Изведнъж, както всички си седели и приказвали, от улицата се чул силен звук от спирачки на автомобил и въртене на гуми. Всички се обърнали, за да видят какво се случвало. Пред заведението спряла красива спортна кола. Тя била със затъмнени стъкла и не се виждало кой я кара. След като колата паркирала, от нея слязъл един прекрасен младеж- висок, с атлетично тяло и най-хубавите очи, които Мила някога бе виждала. Всички момичета в заведението били заслепени от красотата му, а момчетата му завидели за колата. Той влязъл и

седнал на бара. Обърнал се и видял няколко момичета на масата до прозореца, сред които имало едно, което се отличавало с удивителна красота. Тя била наистина много хубава- с дълги руси коси, с невероятно нежен и невинен поглед. Това била Мила. В този момент той осъзнал, че и тя го гледа. Мила не откъсвала очи от него и в този момент тя разбрала, че е влюбена. За първи път тя усетила как стомахът й се преобръща и безброй пеперуди започнали да пърхат там. Осъзнавайки, че и той също я гледа, Мила се смутила и без да каже нито дума на приятелките си, станала и си тръгнала. Уплашена от чувствата си, Мила вървяла към вкъщи и си мислела: „Дали ще го видя отново...".

Малко преди да стигне своя дом, девойката чула приближаваща до нея кола. Обърнала се и какво да види! Принцът от мечтите й, привлекателният и загадъчен младеж от заведението, спрял до нея и красивото тяло на Мила се оглеждало в тъмните стъкла на невероятния му автомобил. Мила се заковала на място и се вцепенила. Стъклото на автомобила бавно се спуснало надолу и пред погледа й се появил момъка с невероятно хубавите очи и блестяща усмивка.

- Здравей, аз съм Иво. Ти как се казваш?

- Аз съм Мила- отвърнала тя.

- Мила, какво красиво име имаш. Ти също си много хубава. Искаш ли да те повозя в колата и да те закарам до някъде?

- Амиии, аз живея наблизо. Няма нужда, благодаря.

Иво я поканил отново с думите:

- Не се страхувай. Няма да ти направя нищо лошо. Просто ми харесваш и се радвам, че се запознах с теб. Ще съм щастлив да се повозим и да си поговорим. Може да ми покажеш града, защото не съм оттук.

-Добре, но само за малко, защото вече трябва да се прибирам- съгласило се момичето.

Мила знаела, че не познава това момче, но много искала да си говори с него. Той бил мил, изричал красиви думи и тя не успявала да устои на чара му.

Направили една обиколка на градчето, говорили си, смеели се. Той се оказал много забавен, правел й комплименти и сякаш времето било спряло за

тях. В един момент обаче Мила осъзнала, че много е закъсняла и когато се прибере, ще си има проблеми със своята мащеха. Казала на Иво, че трябва да тръгва и се втурнала към вкъщи.

Както си и мислела, мащехата й я чакала много ядосана, защото Мила днес не била свършила домакинската си работа. Още с нейното влизане тя й ударила шамар. Дълго време й крещяла и я обиждала.

Наказала я да не вечеря и да не излиза от стаята. Мащехата не искала да знае къде е била, как е, или какво й се е случило. Тя само се интересувала от себе си и от това, че доведената й дъщеря не е свършила нейните задачи. Това, че нямала подкрепа, ласка или мила дума много натъжавало Мила. Тя се чувствала сама и необичана от никого. Баща й се прибирал късно

вечер, излизал много рано сутрин и почти не говорел с нея. Често пъти вечер Мила мислела за починалата си майка и плачела, че нея вече я няма и няма кой да я обича и подкрепя.

Но тази вечер въпреки наказанието и тежките думи на мащехата, тя била щастлива. В главата й се въртял само въпроса: „Дали ще го видя пак..?" В ума си преповтаряла разговорите им, смеха му и красивото му лице. Това за нея било най-хубавото нещо, което й се е случвало от много време насам. Толкова била щастлива, че не мигнала цяла нощ от вълнение.

На сутринта Мила отишла на училище и нямала търпение да разкаже на приятелките си за своя принц. Цял ден тя не можела да спре да мисли за него. Най-накрая училищните часове свършили и Мила си тръгнала. Вървяла, вървяла и се натъжавала все повече от мисълта, че днес нищо не е чула за тайнствения момък и че може би никога повече няма да го види. Тогава изведнъж до нея спряла същата кола и Иво й махал отвътре. Сърцето на Мила забило толкова силно, че направо щяло да изкочи. Изпълнена с щастие и без много да му мисли, тя се втурнала и се качила в колата.

Държейки в ръцете си огромен букет цветя, Иво казал:

– Здравей, Мила! Това е за теб.

– За мен?!

Мила направо не вярвала на очите си. За първи път някой правел такъв жест за нея. Тя чак се разплакала

от вълнение.

Иво разтревожено попитал:

- Защо плачеш? Нима не ти харесват? Или може би съм те обидил с нещо? Ти си толкова прекрасна, че заслепяваш красотата на тези цветя. Не съм искал да те засегна с нищо.

– Не, не... От щастие плача, за първи път някой ми подарява нещо и ми говори толкова мило - възкликнала девойката. -Благодаря ти!

Тогава Мила споделила през сълзи за всичко, което я измъчвало и за трудния й живот.

Иво я изслушал и й казал, че винаги може да разчита на него и че той би могъл да й помогне ако тя пожелае.

За първи път Мила се почувствала разбрана и подкрепата на младия мъж й вдъхнала много нови надежди. Най-после щастието й се било усмихнало. На Мила не й се тръгвало, но знаела какво ще последва

ако не го направи. Затова Иво я оставил малко преди къщата и тя се прибрала. Вътре отново я чакала сърдитата й мащеха. Като видяла букета, тя започнала да обижда Мила и да я заплашва, че ще каже на баща й, че тя е „ леко момиче“ и че е безполезна, защото не помага вкъщи, а е тежест за семейството й да я издържа. Мащехата й забранила да излиза. Мила се затворила в стаята си и цяла нощ плакала. Много я заболяло от думите на тази жена.

На сутринта бил прекрасен съботен ден. Мила станала рано, за да свърши всичките си задачи. След известно време в градината и в цялата къща светело от чистота. Направила закуска за всички и излязла тайно, за да се види с Иво на уговореното от тях място. Когато отишла, той вече я чакал там и веднага щом я видял й рекъл:

- Здравей, прекрасна Мила. Днес имам изненада за теб. Ще те заведа на едно невероятно място!

- Здравей и на теб!Но аз не мога да ходя никъде. Наказана съм- отвърнала разочаровано девойката.

Тя му разказала за думите на мащехата и споделила колко много се страхува. Тогава Иво й предложил да избягат заедно някъде надалеч. Обещал й, че той ще се грижи за нея и никога няма да й липсва нищо и ще й купи всичко, което пожелае. Той й споделил, че често пътува, защото имал бизнес навсякъде по света и в няколко градове в страната. Разказвал й за прекрасните места, които е посетил и за многото си приятели.

Мила се почуствала толкова сигурна и спокойна, както се чувствала само в обятията на майка си, когато била дете. Имала му пълно доверие. Той непрекъснато й говорел колко много я обича и че тя е най-прекрасното момиче, което познавал.

На Мила й било ужасно трудно да вземе решение дали да избяга с него. Тя много обичала баща си и той щял да й липсва доста, а и мащехата й изобщо не се грижела за него. Обикновено прехвърляла тази грижа на Мила. Това я спряло засега и тя решила да почака, а и малко оставало да завърши училище.

Срещите с Иво продължили. Тя все повече се влюбвала в него, а и той постоянно й купувал подаръци и дрехи. Давал й пари и с тях Мила помагала на семейството си. Мащехата й била доволна от това и дори не питала от къде са тези пари. Вземала ги и ги харчела за себе си, а понякога и за неща, необходими за къщата.

Един ден бащата на Мила се прибрал вкъщи по-рано от работа. Той бил много гневен, защото съседите му казали, че тя излиза с момче, което я взимало с колата и правели нередни неща. Ядосаният баща повикал Мила

при себе си и много й се карал, викал й и я обиждал без изобщо да иска да чуе какво ще рече девойката. Забранил й да излиза и й казал, че ако продължи да се среща с това момче, ще я изпрати при баба й на село, което се намирало някъде надалеч. Тази баба тя почти не познавала,. Била я виждала само на погребението на майка си.

Мила много плакала и умолявала баща си да я изслуша и да я остави да му обясни, че двамата са влюбени. Той обаче отказвал да я чуе и решението му било категорично.

Младото момиче се затворило в стаята си. Мила плакала и се чувствала неразбрана, самотна и изоставена като вещ, която са преместили, когато е започнала да пречи. Тогава тя решила да избяга с Иво точно както той предложил преди време. Събрала си

малко дрехи и всички ценни за нея снимки, а също и спомени от майка й. Зачакала да съмне.

На другата сутрин баща й заминал рано на работа, а мащехата й- на пазар. Тогава Мила тръгнала с багажа си към мястото, където се срещала с Иво. Той отново бил там преди нея и я чакал. Девойката се качила в колата и го попитала:

- Още ли искаш да избягаш с мен далеч от тук, за да бъдем щастливи заедно?...

Иво се усмихнал и казал през смях:

- Разчитай за това на мен. Ще те заведа на едно място, където ще работим заедно и ще бъдеш много щастлива.

По пътя Мила му разказала за проблемите си вкъщи и че според нея никой не я обичал там. Иво само слушал и карал колата без да казва нищо. Лицето

му било студено и мрачно. Сякаш от този момент не бил същия мил и добър Иво, а някой друг човек. През целия път Мила говорела и се вълнувала къде отиват, но Иво мълчал. Понякога повтарял тихичко: „Ще видиш, много скоро ще видиш...”

Пътували дълго време. Вече било тъмно и Мила, уморена от безсънната нощ, заспала. Когато отворила очи, вече почти се съмвало. Колата не се движела, а Иво го нямало на седалката до нея. Мила започнала да се оглежда наоколо, но това място било непознато за нея- със сгради и улици, които никога не била виждала. В един момент зърнала Иво да излиза от някаква къща, придружен от няколко мъже, с които си говорел и се смеел. Мила си помислила, че това са приятелите му, за които той толкова много й бил говорел. Решила, че

са пристигнали там, където трябва и Иво търси къде да живеят.

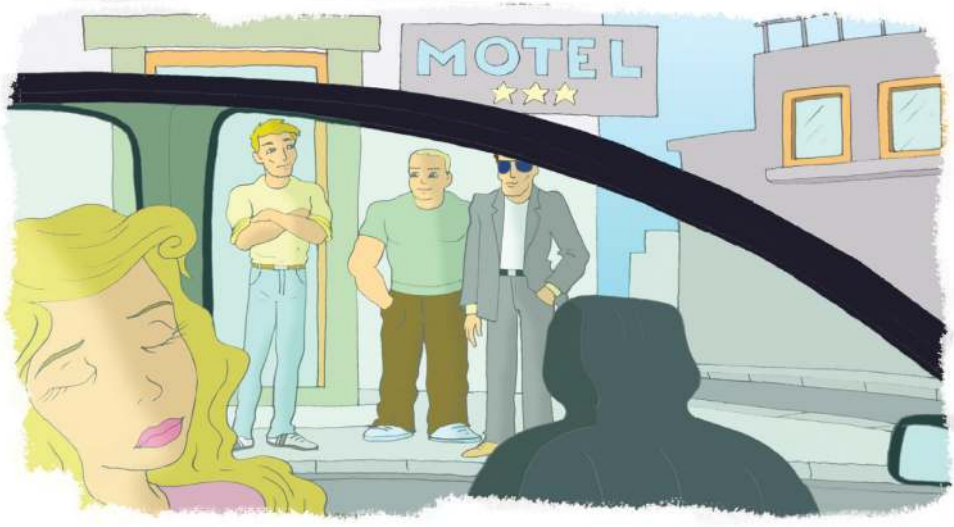

Иво погледнал към колата и видял, че Мила е будна. Направил й знак с ръка да слезе. Тя се зарадвала, че явно иска да я запознае с приятелите си и че ще останат да живеят там. Девойката слязла от колата и тръгнала към тях. Мъжете срещу нея я оглеждали и се смеели на висок глас. Мила се смутила в началото, но Иво бил с тях и тя се почувствала спокойна. Когато се приближила, тя чула да си говорят на език, който не разбирала. Те продължили да я гледат и сякаш я изпивали с поглед. Когато стигнала до тях, девойката попитала Иво:

- Какво става? Кои са тези хора? Тук ли ще живеем?

Това приятели ли са ти? Гледат ме някак странно и това не ми харесва...

Той й отвърнал със странен поглед:

- Хайде да влезем вътре. Ще ти покажа къде ще живеем.

Иво хванал Мила за ръка и влезли в една мрачна тъмна стая, където имало едно голямо легло и отворен гардероб, пълен с купища лъскави, шарени и къси рокли и поли.

Иво я погледнал сърдито и с леден глас й казал:

- Не задавай въпроси. Тук ще работиш за мен и ще правиш каквото аз ти кажа. Ще ми върнеш всички пари, които ти давах и дори дрехите на гърба си ще платиш!

Мила стояла като вцепенена. Това сякаш бил лош, кошмарен сън и тя се мъчела да се събуди, но за съжаление било реалност. Приказният принц се оказал злодей, а мечтата й за щастлив живот - илюзия.

Мила започнала да плаче и да го умолява да я върне отново вкъщи. Единственото, което получила, било удари по цялото тяло и обиди, които кънтяли в главата й. След побоя Иво вързал Мила за леглото и я изнасилил.

После станал и й казал с насмешка:

- Наспи се хубаво, че утре ще излезнеш на улицата, за да изкарваш пари за мен. Ще проституираш. И ако решиш да избягаш или да се оплачеш на някого, ще те убия, а после ще избия и цялото ти семейство!!! Разбра ли?

Мила била съкрушена. Цялото й тяло агонизирало от болка. Не можела да спре да плаче. Страхувала се и не знаела какво да направи. За нея вече нямало живот. Тя не чувствала тялото си живо. Сякаш стояла отстрани и гледала, но не изпитвала нищо. Все едно била мъртва и гледала от небето.

Цяла нощ плакала. Нямала нищо у себе си- нито документи, нито снимките на майка й, които била взела от вкъщи. Стояла заключена в стаята и умирала от страх за това какво ще й се случи на следващия ден. Питала се дали отново някога ще види баща си и красивия си дом с прекрасната градинка, за която се грижела сама...

Приказката за хубавата Мила се превърнала във филм на ужасите. Тя била непрекъснато пребивана, изнасилвана, дрогирана...Била принудена да спи с мъже за пари- пари, които тя не получавала, а Иво разполагал с тях и й намирал клиенти. За нея имало само лъскави къси дрехи, силни гримове, алкохол и дрога, за да забрави мъката си и храна, за да не умре. Макар, че вътрешно Мила се чуствала отдавна мъртва...

Един ден Иво я завел на пазара за дрехи. Оставил я, за да си избере някоя и влязъл в един магазин за цигари. Мила се обърнала и видяла на улицата да спира

патрулна кола с двама полицаи. Без много да му мисли, тя грабнала една рокля от сергията и побягнала към тях. Продавачът се развикал:

-Крадла, крадла! Хванете я, дръжте я....

Полицаите се втурнали и заловили Мила. Арестували я и я закарали с патрулната кола към Районното управление.

През цялото време Иво стоял на улицата и гледал, но нищо не посмял да стори, защото го било страх да не би тя да го предаде и да арестуват и него. Той се скрил, когато полицайте хванали Мила. Иво се качил в колата си и избягал, защото се опасявал, че може полицатите да се върнат.

Когато завели Мила в Районното управление, полицаите установили, че момичето е без документи за самоличност и говори много малко техния език.

Мила само повтаряла: „Трафик... Трафик, Трафик...“

Дошла жена, говореща български език и с нейна помощ Мила разказала всичко на полицаите- това, което знаела за Иво, за приятелите му и за местата, където водели други момичета като нея.

Благодарение на показанията на Мила, Иво и всички трафиканти на хора в неговото обкръжение били арестувани.

След дълги процеси, свидетелства и показания,

бъдейки защитен свидетел, Мила спечелила всички дела. Трафикантите щели да прекарат живота си в затвора-там, където им било мястото!!!.

Благодарение на смелата си постъпка, а именно, че успяла да избяга и да свидетелства срещу тези мъже, Мила спасила не само своя живот, но и живота на много други момичета и жени, тръгнали да търсят щастие, работа и любов.

След няколко месеца Мила се прибрала вкъщи при баща си. Той се бил разделил със злата си жена и успял да си намери по-добра работа. Вече имал време за Мила. И двамата заживели щастливо....

Тази публикация е направена с финансовата подкрепа на Европейския съюз, чрез Програмата за наказателно правосъдие. Съдържанието на публикацията е отговорност единствено на Фондация П.У.Л.С.и по никакъв начин не трябва да се възприема като израз на становището на Европейската Комисия.

Трафикът на хора е престъпление над личността
Всяка година над 10 000 българки стават жертва на сексуална експлоатация.

Научи повече на: **www.pulsfoundation.org**
или се обади на: **076 / 60 10 10**

Фондация П. У. Л. С.

Този проект е финансиран
от Европейския съюз

ПРОЕКТ № JUST/2011/JPEN/AG/2946
“СИЛАТА НА ЗНАНИЕТО - ОСНОВЕН ПЪТ ЗА ЖИВОТ БЕЗ НАСИЛИЕ”